

καταπέτασμα

καταπέτασμα, το, ουσ. [<μτγν. καταπέτασμα <καταπετάννυμι], το καταπέτασμα·

- έφαγε το καταπέτασμα, **α.** έφαγε πάρα πολύ, υπερβολικά, μέχρι σκασμού: «όλο το βράδυ είχε πρόβλημα με το στομάχι του, γιατί, στο τραπέζι που μας είχαν καλέσει, έφαγε το καταπέτασμα». **β.** καταχράστηκε μεγάλα χρηματικά ποσά, ιδίως του δημοσίου: «όσο καιρό ήταν διευθυντής σε μια υπηρεσία του δημοσίου, έφαγε το καταπέτασμα». **γ.** σπατάλησε πολλά χρήματα: «τουλάχιστον πέθανε χορτάτος στη ζωή του, γιατί έφαγε το καταπέτασμα». Συνών. έφαγε άντερα ή έφαγε τ' άντερά του / έφαγε τον αβλέμονα / έφαγε τον αγλέουρα / έφαγε τον άμπακα / έφαγε τον περίδρομο·

- τρώω το καταπέτασμα, τρώω πάρα πολύ, υπερβολικά, μέχρι σκασμού: «όταν μου σερβίρουν φαγητό που μου αρέσει, τρώω το καταπέτασμα». Συνών. τρώω άντερα ή τρώω τ' άντερά μου / τρώω τον αβλέμονα / τρώω τον αγλέουρα / τρώω τον άμπακα / τρώω τον περίδρομο· βλ. και φρ. έφαγε το καταπέτασμα.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας